

glow

ร้านอาหารเวทมนตร์ ของคนอยากสมหวัง

마
녀
식
당
으
로

오
세
요

เพียงหนึ่งจาน
ความปรารถนาก็จะเป็นจริง

ดัดแปลงเป็นซีรีส์
The Witch's Diner ทาง WeTV

คูซังฮี เขียน ตรองสิริ ทองคำใส แปล

ร้านอาหารเวทมนตร์ของคนอยากสมหวัง

마녀식당으로 오세요

ผู้เขียน คุณชังฮี | ผู้แปล ดร.รองสิริ ทองคำใส

คนอยาก

คำนำสำนักพิมพ์

ณ ร้านอาหารแม่มด เราจะได้พบกับแม่มดผู้ลึกลับ พนักงานประจำร้านชื่อจิ้น และเหล่าลูกค้าที่ไม่ซ้ำหน้า ทั้งหญิงสาวที่ใฝ่ฝันอยากเป็นนักแสดง เด็กมัธยมที่ถูกเพื่อนรังแกจนไร้เรี่ยวแรงใช้ชีวิต ชายวัยยี่สิบปลายๆ ที่ดิ้นรนหาเลี้ยงปากท้อง และแม่เฒ่าที่ปรารถนาให้ลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝากับเขาเสียที

ร้านอาหารแห่งนี้เลิฟอาหารที่ทำให้ความปรารถนาของลูกค้าสำเร็จ ไม่ว่าจะอยากให้อีกสมหวัง อยากร่ำรวย อยากแก้แค้น ล้วนเป็นไปตามปรารถนาทั้งสิ้น แต่ทุกเรื่องมีราคาที่ต้องจ่าย ซึ่งต้องเป็นราคาค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อกับความปรารถนาแต่ละข้อด้วยเช่นกัน และแน่นอนว่าค่าตอบแทนที่ว่านั้นไม่ใช่เงิน

ร้านอาหารเวทมนตร์ของคนอยากสมหวัง เล่มนี้อัดแน่นไปด้วยเรื่องราวหลากหลายอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของความรักที่หวานเลี่ยน แต่ก็เผ็ดร้อนจนทำให้ทรมาน เรื่องราวของต้นไม้แห่งเหี่ยวที่ได้รับการรดน้ำเป็นครั้งแรก เรื่องราวของความสิ้นหวังที่ถูกจุดประกายความหวังขึ้นมาใหม่ และเรื่องราวของครอบครัวที่มีทั้งทุกข์และสุขผสมปนเปกัน

ขอให้คุณอ่านเรื่องราวของร้านอาหารแห่งนี้อย่างเพลิดเพลิน

glow

อารัมภบท

ตรงนี้มีร้านอาหาร

ร้านตั้งอยู่ในซอยไม่พลุกพล่านแต่ก็ไม่เปลี่ยวสงัด หน้าตาร้านธรรมดาสามัญเสียจนถ้าไม่สังเกตดีๆ ก็คงจะเดินผ่านเลยไป ไม่ว่าจะเป็นในเมืองใหญ่ที่มีตึกสูงเสียดฟ้าหนาแน่น หรือเมืองเก่าในยุโรปที่มีกลิ่นอายของยุคกลาง ก็มักจะมีตรอกซอยลักษณะนี้อยู่สักแห่ง และภายในตรอกซอกซอยดังกล่าวก็มักจะมีร้านอาหารหน้าตาบ้านๆ เช่นนี้ตั้งอยู่สักหนึ่งร้าน แต่ก็เช่นเดียวกับที่ผู้คนน้อยนักจะชายตาแลต้นไม้ริมทาง คนที่สนใจร้านอาหารเช่นนี้มีไม่มากนักหรอก

เป็นการมีอยู่อันสุดแสนธรรมดาจนกระทั่งไม่รู้สึกรถึงการมีอยู่

ร้านอาหารเฝ้ารอคอยลูกค้าอย่างเงียบงันกลมกลืนไปกับทิวทัศน์ไม่ดี เป็นหนึ่งเดียวกับทิวทัศน์นั้น

แน่นอนว่านานๆ ที่ก็มีคนเฝ้ามองร้านด้วยความสนใจ โดยทั่วไปมักเป็นคนประเภทไวต่อสิ่งเร้าผู้ถูกกวณอารมณ์ได้แม้แค่เพราะไปไม่ไหวคนสอดรู้สอดเห็นขั้นสุดผู้จะโล่งใจได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่าสามีภรรยาข้างบ้านเล่นจ้ำจี้กันอาทิตย์ละกี่ครั้ง และคนประเภทหูตาไวช่างสังเกตเป็นเลิศยิ่งกว่าเจ้าของสถิติกินเนสเกมจับผิดภาพ (ที่ต่างว่ามีบันทึสถิตินี้แล้วกันนะ)

เขาเป็นว่าคนที่สังเกตเห็นร้านเข้าก็จะเดินไปดูใกล้ๆ พลางนึกแปลกใจที่ตนไม่เคยเห็นว่ามีร้านอาหารตั้งอยู่ทั้งๆ ที่สัญจรผ่านทางนี้หลายครั้งแล้ว

เอ? ตรงนี้มีร้านอาหารด้วยหรือ ทำไมเมื่อก่อนไม่ยักเห็น

ป้ายบอกเป็นร้านอาหารแน่ละ แต่หมดทางจะรู้ว่าขายอาหารแบบไหน เพราะที่นี้ไร้ป้ายบอกเมนูใดๆ ผิดจากร้านอาหารอื่นซึ่งมักติดชื่อหรือรูปเมนูอาหารไว้ด้านนอกร้าน

ขายอะไรนะ ใช้ร้านอาหารแน่หรือ

ขนาดแนบจมูกขีดติดกระจกส่องมองภายใน ร้านอาหารมีตาก็ยังไม่ยอมเผยตัวตนออกมาย่างๆ แถมยังให้ความรู้สึกเหมือนมีพลังงานน่าขนลุกบางอย่างได้ลงสันคออีกต่างหาก

อะไรกัน...ไม่ทำมาหากินรีไ้

ถึงตรงนี้นั่นที่สนใจใคร่รู้แค่นี้หน่อยก็จะยอมแพ้และหันหลังให้ร้าน อย่างไรก็ตามบางคนที่เขาชนะความอยากรู้อยากเห็นไม่สำเร็จก็จะเือมตะเมื่อจပ်ประตูของร้าน ก่อนจะเห็นประกาศที่ติดไว้บนประตู

<ประกาศ>

เวลาทำการ: ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้น

เมนู: เป็นไปตามคำร้องขอ

ราคา: แพงมหาศาล ใช้ว่าใครๆ จะได้กิน

หลายคนที่ย่านถึงตรงนี้มีก้อังตะลึง เลือดในกายสูบฉีดขึ้นใบหน้า หากมีโรคประจำตัวอย่างความดันโลหิตสูงร่วมด้วยแล้วก็คงถึงกับต้องกุมท่ายทอย ล้มตึงไปพร้อมกับโทะสะที่เดือดพล่านขึ้นมา เพราะประโยค

ที่ว่า 'แพงมหาศาล ใ้ว่าใครๆ จะได้กิน' เจ้ากรรมนี่ละ

ผู้คนที่จู่ๆ ถูกจัดให้เป็น 'ใครๆ' ต่างสับสนออกมา

"ว่าไงนะ 'แพงมหาศาล ใ้ว่าใครๆ จะได้กิน'? บ้าชิบ เจอที่ทุเรศๆ เข้าเสียแล้ว ที่ไม่กินไม่ใช่เพราะฉันไม่มีเงิน แต่ไม่กินเพราะเสียงเครื่องนำรังเกียจต่างหาก 'ไม่กินหรือกลัว'!"

ตอบด้วยการ...ขากน้ำลายถ่มใส่ให้สาแก่ใจ

หลายคนผล่มือออกจากที่จับประตูราวกับถูกไฟลวกและถอยกรูดจากร้าน การไม่เปิดประตูเข้าร้านอาจเป็นเพราะร้าน 'เสียงเครื่องนำรังเกียจ' ตามคำพูดพวกเขาจริงๆ หรือเพราะไม่อาจทนรับความรู้สึกบดขยี้แถมขายหน้าด้วยคิดว่าไม่มีสิทธิ์กินเพราะ 'แพงมหาศาล' นั้นไม่สำคัญ ขอข้ามดีกว่า เพราะสิ่งสำคัญคือต่อจากนี้ต่างหาก

อนึ่ง ขอได้ทุกความปรารถนา มั่นใจได้ว่าสัมฤทธิ์ผล

นั่นเป็นประโยคที่คนจนเฉียวที่จู่ๆ กลายเป็น 'ใครๆ' ไม่ทันเห็น ซึ่งปรากฏอยู่ข้างล่างประโยค 'แพงมหาศาล ใ้ว่าใครๆ จะได้กิน' อนิจจา...หากพวกเขาเห็นเข้า ก็คงไม่รู้สึกละอายหน้าว่าถูกดูหมิ่นหรือ

ผู้คนที่หันหลังให้ร้านอาหารจะจำอ้วกหลีกลีกลจากร้านยิ่งห่างไกลจากร้าน ความทรงจำถึงร้านที่หลงเหลือในสมองก็ยิ่งค่อยๆ จางลง เหตุเพราะการลืมการมีอยู่ของร้านเป็นวิธีลบความอดสูที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเพียงวิธีเดียว ทำลายที่สุดการมีอยู่ของร้านจึงอันตรายอันสิ้นจากความทรงจำพวกเขา

ร้านอาหารที่มีอยู่แต่ขณะเดียวกันก็ไม่มีอยู่ในความทรงจำของใครเล่าถึงตรงนี้คุณคงสงสัย งั้นร้านมีลูกค้าใหม่ มีสิ ก็เพราะมีลูกค้า

แหวะเยียนอุดหนุน จึงมีร้านอาหารอยู่ไม่ใช่หรือ ลูกค้าเป็นทั้งเหตุผลและเป้าหมายในการดำรงอยู่ของร้าน ดังนั้นรออีกนิดเถอะ อีกไม่นานหรอก

ครู่ต่อมาเมื่อเวลาล่วงเลยจนตะวันตกชิงพลบ ในที่สุดไฟในร้านก็เปิดฉับๆ ฉ่ำๆ ปุดๆ แหว่เสียงสาละวันเตรียมอาหารตั้งขึ้นพร้อมกลิ่นไอชาชวนน้ำลายสอ บรรยากาศไม่ต่างจากร้านอาหารอื่น ทว่ายังคงไว้แหว่ผู้มาเยือน

เวลาเคลื่อนคล้อยไกลไถ่ยั้งคืบ ใครบางคนปรากฏตัวตรงปากซอย เขาคนนั้นอาศัยแสงจากเสาไฟเรียงประปรายสาวเท้าไปตามทางอย่างว่องไว กระนั้นก็ยังดูประหม่า สายตากวาดมองประเมินสิ่งรอบตัวอย่างว่าวุ่น

ปลายทางที่อีกฝ่ายหยุดฝีเท้าคือหน้าร้านอาหาร หลังอ่านป้ายให้แน่ใจ เขาก็หันมองรอบตัวอีกครั้ง สมอบเกิดความคิดร้ายแปดผุดวบก่อนจะหายไป

เรามาทำอะไรที่นี้ ดันเคลิ้มเชื่อคำพูดเหลวไหล เสียสติแท้ๆ
ใช่แล้ว นี่คงเป็นเรื่องตมตุนทั้งเพ แต่ก็ใช่จะเสียหายนี้หว่า เราไม่มีอะไรให้เสียแล้ว

ไม่สิ ใช้เหตุผลคิดหน่อย จะเป็นไปได้ยังไงที่มีเรื่องพรรคนั้นบนโลกถึงจะปานนี้แล้วก็ตั้งสติเสีย กลับเถอะ ก่อนจะทำตัวน่าหวัร่อ

ลงท้ายพอดตดิสนใจกลับ ข้อเท็จจริงว่านอกจากที่นี้กลิ่นไร้ความหวังอื่น ก็ดูดยิดข้อเท้าเจ้าตัวไว้

เขาตมมือจับประตูร้านอาหารเยี่ยงคนจมน้ำที่พร้อมจับยึดกระทั่งเศษฟาง* ทันทีที่เปิดประตู กลิ่นหอมคล้ายหญ้าเผาก็พวยพุ่งถึงปลายจมูก

* ลำนวนภาษาเกาหลี หมายถึงคนที่สิ้นไร้หนทางอย่างถึงที่สุด เปรียบกับคนจมน้ำใกล้ตายที่คว้าจับทุกสิ่งอย่าง แม้แต่ฟางข้าวเส้นบางก็ยังต้องคว้าเอาไว้

พร้อมกลิ่นหอมผสมปนเปจากดินแห้ง ดอกไม้ และหญ้าที่เพิ่งเคยดมครั้งแรกในชีวิต กระตุ้นให้นึกถึงบรรยากาศบ้านในชนบทสมัยก่อน แสงไฟอ่อนนวลดังแสงเทียนเหมาะจะช่วยบรรเทาอาการตื่นเกร็งของเขาได้ดี

ในร้านอาหารเงียบสงบ คลองสายตาเขาพบโต๊ะกลมตัวเชื่อมกลางโถงร้านเป็นครั้งแรก เนื้อพื้นไม้มันวับแวววาวละม้ายห้องรับแขกตามคฤหาสน์โบราณ ผืนปูนทาสีเข้ม ปราศจากการตกแต่งพิเศษอื่นดูเรียบง่ายสะอาดตา เขาจินตนาการว่าที่นี้คงเหมือน 'บ้านผีสิง' แบบที่ประดับประดาด้วยข้าวของ เช่น โคมระย้า สตรีคัลฟ์ พอเห็นรูปโฉมปกติดีของร้านอาหารก็ทำให้โล่งใจจะคนผิวดำแปลกๆ

ตึกตอก ตึกตอก เขายืนฟังเสียงเข็มนาฬิกาตึกตอก พอกัมศีระหะก็เห็นภาพวาดบนพื้นใต้โต๊ะ ในวงกลมขนาดใหญ่กว่าโต๊ะเล็กน้อยมีลายเรขาคณิตปนกับบรรดาตัวอักษรที่ไม่อาจเข้าใจความหมายให้บรรยากาศแบบไสยศาสตร์ลึกลับ ความคิดว่าคงไม่ใช่ลวดลายธรรมดาๆ เช่นเดียวกับการตกแต่งร้านเกิดพร้อมอาการขนลุกเกรียว เขาเผลอผละออกจนเตะกระถางต้นไม้ตรงผนังล้มลง

บ้าจริง

เขากอบดินที่หกใส่คืน แล้วกดโคนต้นไม้หลุดออกมากกว่าครึ่งลงกระถาง กึก เขารู้สึกถึงแรงขยับบนฝ่ามือข้างที่จับต้นไม้

คงแค่อุปาทาน...

แต่แล้วก็เกิดแรงขยับกระตุกกระดิกอีก เขามองที่มีอยู่อย่างไม่ใส่ใจ แต่แล้วก็เหม่อจ้องต้นไม้พลางสงสัยสายตาตัวเอง จากของต้นไม้มีศีระหะกลมทวย มีแขนและขาแบบมนุษย์ ดูละม้ายคล้ายทารกแรกเกิด

ตะ...ตัวอะไรเนี่ย

เขาตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงหญิงสาวดังราวกับน้ำแข็งกะเทาะ

เป็นเสียงที่สดใสและเยือกเย็น

"แมนเดรก* นะคะ พอดีใช้เป็นวัตถุดิบปรุงอาหารของร้านบ่อยเลยเลี้ยงไว้เอง"

เขาสะดุ้งโหยงกับการปรากฏตัวกะทันหันของหล่อน ครั้นปล่อยมือจาก 'แมนเดรก' เจ้าสิ่งนั้นก็ขยับตัวกุดักก่อนมุดลงดินในกระถางเอง เหลือให้เห็นเพียงกระถางต้นไม้หน้าตาสามัญดุจเดียวกับร้านอาหารแห่งนี้ที่แม้อุภายนอกปกตินิยาม หากเนื้อแท้ภายในสุดพิศวงหาใดเทียบ

เขาหม่อมต่ออีกอึดใจก็พียงแข่งขาล้านๆ ลุกยืนได้สำเร็จ ความสำนึกเสียใจว่าทำไมเลือกมาที่นี่คือปลานเข้ามาในใจ กระนั้นฝั่งตรงข้ามของความเสียใจก็คือความหวัง เป็นความหวังว่าที่นี่อาจบันดาลให้ความปรารถนาเป็นจริง เขาจึงเอ่ยปาก "เอ่อ คือว่านัดไว้ตอนเที่ยงคืนวันนี้..."

หญิงสาวคลี่ยิ้มบางเป็นเชิงว่ารู้อยู่แล้ว แล้วตอบคำ

"เชิญค่ะ ยินดีต้อนรับสู่ร้านอาหารแม่มด"

* พืชมีสารเสพติดชนิดหนึ่ง ที่รากของมันมีลักษณะคล้ายมนุษย์ มักปรากฏในเรื่องเล่าประหลาดต่างๆ ในฐานะพืชเวทมนตร์ที่มีสรรพคุณมากมาย

กำเนิดร้านอาหารแม่มด

จินคนหม้อที่มีฟองขนาดเท่ากำปั้นผุดปุดๆ ไม่หยุดมานานกว่าหนึ่งชั่วโมงแล้ว แขนเธอร่ำร่ำจะหลุด กล้ามเนื้อไหล่กับสีข้างก็ปวดล้าจนไร้ความรู้สึกมานานโข ไอร้อนที่พวยพุ่งจากหม้อก็ทำให้เหงื่อแตกอย่างกับเม็ดฝน ทว่าเธอไม่มีเวลาวางแผนให้พักเช็ดเหงื่อหรือจิบน้ำสักอีก

'ต้องคนทวนเข็มนาฬิกาจนกว่าสีจะใสเหมือนท้องฟ้ากระจ่าง'

แม่มดสั่งจินไว้ประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อน

'ห้ามหยุดพัก แป๊บเดียวก็ห้าม'

จินหยิบกระบวยโดยไม่คิดออก กระบวยนี้ทำจากไม้โอ๊กอายุกว่าพันปี ไม่รู้ใช้งานนานแค่ไหนแล้วถึงมีคราบดำปัดปีผังเนื้อ ฉะนั้นต้องระวังมือเพราะเกาจนไม่รู้จะหักตอนไหน ช้ำร้ายขนาดหม้อยังใหญ่โตพอให้คนวัยผู้ใหญ่เข้าไปอยู่ได้สบาย แค่มองเจ้าหม้อใหญ่เบิ้มก็ขนลุกแล้ว จินมักเหล่มองหลังเป็นระยะเมื่ออยู่ใกล้มันเพราะระแวงว่าแม่มดอาจผลักเธอลงหม้อ

"ดินหนึ่งกำมือจากหลุมศพที่เพิ่งสร้างไม่ถึงสามวัน เสียงร้องไห้แรกของการที่เพิ่งพ้นครรรจ์มารดา เส้นผมจำนวนหนึ่งจากศพนักโทษประหาร และไวน์อายุร้อยปี ไม่สิ คงเป็นพันปีก่อนคริสตกาล เธอเป็นว่าอายุยาวนานแต่รสชาติจืดจางกว่าน้ำตาแมว ให้ใช้สามหยด"

วัตถุดิบต่างๆ ข้างต้นกำลังเดือดพล่านในหม้อด้วยสีเชดดี้เดียวกับ
หนองน้ำประเภที่ถ้าตกลงไปจะไม่มีทางตะกายขึ้นมาได้อีก พลอยให้
ในใจของจินเดือดพล่านตาม

ฉันไม่อยากรู้สึกเหนื่อยว่าพวกมันคืออะไร!

เธอหมายถึงเหล่าวัตถุดิบพิลึกพิลั่น ทุกครั้งที่ปรุงอาหารแม่มด
จะยกวัตถุดิบแต่ละอย่างจ่อใกล้ปลายจมูกจินพลางอธิบาย ซึ่งทุกครั้ง
จินก็ต้องอดกลั้นอาการอยากกรี๊ดร้อง

ยายบ้านนั้นคงบันเทิงใจเวลาเห็นฉันชนลูกชนพองแหว่งๆ ยายแก่
โรคจิตเอ๊ย

จินเขม่นมอมแม่มดด้วยหางตา ปลายสายตาเธอคือแม่มดสาว
หน้าตาสะสวยเกินกว่าจะเรียกว่า 'ยายแก่' ซึ่งนั่นยิ่งทำให้ท้องไส้จิน
เดือดดาล

แม่มดจะเป็นยายแก่หรือหญิงสาวก็ช่างเถอะ เอาเป็นว่าบุญคุณที่
หล่อนอุตส่าห์สารยายวัตถุดิบชวนคลั่งเหียนต่างๆ ให้ฟังอย่างละเอียด
พลอยทำให้สมองจินอดจินตนาการระหว่างคนส่วนผสมในหม้อไม่ได้
ถึงภาพชุดหลุมศพใครบางคนเพื่อตักดินใส่ขวดแก้ว รวมถึงภาพทั้ง
เส้นผมของนักโทษผู้ถูกทรมาน อาการเธอเลยแยะเพราะต้องคอยผืนกลิ่น
น้ำย่อยเปรี้ยวๆ ที่พุ่งถึงคอหอยนับครั้งไม่ถ้วน

เวลาผ่านอีกชั่วโมง การยึ้นหน้าหม้อร้อนระอุในห้องครัวอากาศ
ไม่ถ่ายเทครบสองชั่วโมงนั้นเกินขีดจำกัดทางกายของจินแล้ว คำสั่งแม่มด
กับคำสัญญาจะยังไปก็ช่างหัว ชื่นคนหม้อต่อเธอได้ขาดใจตายแหงๆ

รักษาดั้วรอดเป็นยอดดี จินผู้สิ้นความอดทนกำลังจะปล่อยมือ
จากกระบวย ทันใดนั้นของเหลวสีหนองน้ำก็ค่อยๆ ไสขึ้นอย่างกับโกหก
พริบตาเดียวก็เปลี่ยนเป็นน้ำใสแจ๋ว จินกะพริบตาจ้องในหม้อแทบทะลุ

ของเหลวเดือดพล่านในหม้อคือน้ำใสๆ จริ่งแท่นั่นนอน

อืม เราเปล่าตาผาดแฮะ

จินทอดตามองหม้อพลางนั่งคิด แล้วก็ยอมรับสถานการณ์
ตั้งเวทมนตร์นี้อย่างสงบ ไม่สิ ไม่ใช่ 'ตั้ง' เวทมนตร์ แต่เป็นเวทมนตร์
ของจริงต่างหาก

"หืม ใช้ได้แล้วสินะ"

แม่มดชะงักคีรีชะมาจากด้านหลัง

"แว้ก!" จินร้องลั่นจนเกือบเสียหลักพลัดตกหม้อ แม่มดอาจจะ
จ้องเล่นงานเธอก็ได้ พอเห็นแม่มดคลี่ยิ้มมุมปาก หึ จินก็ยังมั่นใจ

แม่มดปรบมือดังเปะแล้วว่า "หึบ 'หนังสือเวทมนตร์' มา จะได้
เข้าขั้นตอนปรุงอาหารจริงจังกันเสียที"

จินพยักหน้า แล้วไปหึบ 'หนังสือเวทมนตร์' จากลิ้นชักมุมผนัง
ด้านซ้าย 'หนังสือเวทมนตร์' มีสีน้ำตาลเข้มประกายแดงเหมือนเลือด
ชวนให้คิดว่ากำลังสัมผัสผิวหนังมนุษย์ทุกครั้งยามแตะต้อง ในเล่ม
เต็มไปด้วยยานาสูตรอาหารจำพวกสลัดผักทองคั้นความอ่อนเยาว์ อันนี้
แอปเปิ้ลพายล้างแค้นศัตรู ชุปไก่สี่วิญญาณ ฯลฯ ใครคิดค้นสูตรก็สุดรู้
เอาเป็นว่าทุกสูตรพิสดารและได้ผลชะงัด

"วันนี้เป็นเมนูไหนคะ" จินเอ่ยถามเมื่อวางหนังสือตรงหน้าแม่มด
แล้ว

"เป็นอาหารที่ช่วยให้สมหวังในรัก" แม่มดตอบพลางพลิกหน้า
กระดาษรองไว้

นี่ไม่ใช่คำตอบที่จินต้องการ เธอรู้แล้วว่าวันนี้จะปรุงอาหารที่ช่วย
ให้รักสมหวัง เนื่องจากอยู่ในเนื้อหาคำสั่งตอนลูกค้าจองไว้

"แล้วอาหารที่ทำให้สมหวังในรักเป็นยัง..."

จินยังไม่ทันพูดจบ แม่มดก็ชี้หนังสือ ปลายนิ้วจรดตรงคำว่า 'Hot, Hot Chocolate' ซึ่งหมายถึงช็อกโกแลตร้อนรสเผ็ด

แม่มดกล่าว "เมนูวันนี้คือ 'ฮอต, ฮอต ช็อกโกแลต' หรือก็คืออาหารแห่งความรัก บรรจุทิวทัศน์ของความรัก แม่หวานล้ำแทบละลายลิ้น ทว่าขณะเดียวกันก็เผ็ดร้ายกาจ เชกเช่นความรักหวานละมุนยามแรกเริ่ม แต่สุดท้ายก็เจ็บปวดโง่งง"

ดวงตาแม่มดพิถีพิถันไล่อ่านหน้ากระดาษ จากนั้นหล่อนก็เริ่มเดินทั่วครัวเพื่อหิววัตถุดิบแต่ละอย่าง ผั่งทุกด้านมีชั้นวางกับล้นชักแน่นขนัดจากเพดานจรดพื้นไว้เก็บวัตถุดิบต่างๆ หลากหลาย ความสามารถของแม่มดที่รู้ปรุงร่งและแม่นยำถึงตำแหน่งของสารพัดวัตถุดิบแน่นครว้นนั้นเป็นเลิศอย่างน่าทึ่ง

ข้อมูลเพิ่มเติมมีอยู่ว่าห้องครัวของร้านอาหารแห่งนี้กินพื้นที่ใหญ่กว่าบริเวณโถงรับรองลูกค้า เหตุผลข้อแรกคือขั้นตอนปรุงอาหารของร้านซับซ้อนและใช้เวลานาน เหตุผลข้อสองคือจำเป็นต้องใช้พื้นที่กว้างขวางสำหรับจัดเก็บวัตถุดิบประดามีแสนพิเศษบนโลก ผั่งทั้งหมดยกเว้นประตูครัวจึงเรียงรายด้วยชั้นวางกับล้นชัก พื้นที่ว่างตรงกลางติดตั้งเตาไฟแข็งแรงให้รองรับหม้อใบใหญ่ได้อย่างมั่นคง ช่างๆ เป็นแท่นโตะไม้ใหญ่หนาหนักสำหรับเตรียมวัตถุดิบและปรุงอาหาร แน่นอนว่าอุปกรณ์สมัยใหม่ เช่น เตาแก๊ส เตาอบ ตู้เย็น ก็ติดตั้งอย่างรู้งานแทรกปนกลมกลืนระหว่างชั้นกับตู้ล้นชัก ส่วนบริเวณโถงรับรองมีขนาดไม่ถึงครึ่งของครัว จึงมีโตะแค่ตัวเดียว ทางร้านรับเฉพาะลูกค้าที่จองไว้ อีกทั้งยังรับลูกค้ารายเดียวต่อครั้ง จึงไม่จำเป็นต้องมีโตะหลายตัว

เออละ ขอย้อนไปที่เมนูอาหาร วัตถุดิบที่แม่มดหยิบเตรียมปรุง 'ฮอต, ฮอต ช็อกโกแลต' ของวันนี้ได้แก่

เมล็ดโกโก้สีน้ำตาลอ่อน, ดาร์กช็อกโกแลต, ฟริกของยัง* สีแดงกำ,
อบเชย, ข้าวโพด, จันทน์เทศ, ฟริกผง, นม, ครีมสด, คอนยัก**, ไวน์แดง,
เกลือหิมาลัย

ปิ้งช็อกโกแลตร้อนด้วยเตาใช้วัตต์อุบอ้า ใช้แค่วัตต์อุบ
'ธรรมดา' ยังขนาดนี้

แม่มดเริ่มลงมือจากคั่วเมล็ดโกโก้ในหม้อเหล็กหล่อ หล่อนคั่ว
ตลอดเวลาจนเมล็ดเปลี่ยนเป็นสีดำเหมือนถ่าน จากนั้นจึงย้ายจากหม้อ
เทใส่ครก แล้วสั่งจิ้น "ตำ"

มีหรือจะกล้าต่อรอง จิ้นออกแรงตำเมล็ดโกโก้ให้ละเอียดเป็นผง
แขนแทบหลุด พอเธอจะพักหายใจ แม่มดก็สั่งต่อ

"ชอยฟริกให้ละเอียด แกะเมล็ดข้าวโพดออกจากฝัก แล้วก็บดเกลือ
ให้เป็นผง"

จิ้นชอยฟริก แกะเมล็ดข้าวโพด และบดเกลือตามคำสั่งแม่มด
แม้ไอสบร้อนจากฟริกเผ็ดๆ จะทำให้จมูกเธอชาตึก แม้ข้าวโพดแข็งเป็ก
จะทำให้เล็บแทบหลุด และแม่เกือบจะบดนิ้วมือเข้าไปด้วยตอนบดเกลือ
กับอุปกรณ์สแตนเลส แต่เธอก็ไม่ปรึปากบ่น ถึงบ่นก็ไซจะมีคนรบัฟัง
อึกทั้งเธอก็ยอมรับแล้วว่านี้เป็นไซคชะตาของเธอ

"เสร็จแล้วไซ้ใหม่ จิ้นลงมือกันเสียทีดีกว่า"

แม่มดหักมือทั้งสองข้างดังกร๊อบให้หายแข็งและเริ่มเข้าสู่
กระบวนการปิ้ง

แรกสุดหล่อนเทงโกโก้ใส่ของเหลวเดือดพล่านในหม้อ คนหนึ่ง

* ฟริกขนาดกลางชนิดหนึ่งของเกาหลี

** เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทรันดิชนิดหนึ่ง

ถึงสองครั้งแล้วใส่ดาร์กช็อกโกแลต พริกขิงยัง อบเชย เมล็ดข้าวโพด จันทน์เทศ และพริกผงตามลำดับ คนให้เข้ากัน พักไว้ครู่หนึ่งก็เติมนมกับครีมสด หลักสำคัญคือควบคุมแรงไฟ หลังเติมนมกับนมสดอาจจะเดือดล้นหม้อ จึงต้องคอยคุมไฟให้ดีขณะเคี่ยวให้เนื้อเหนียวขึ้น นี่เป็นขั้นตอนที่ทั้งยากที่สุดและน่าเบื่อ เพราะต้องอดทนเคี่ยวนานหลายชั่วโมงอย่างกับต้มยาหม้อให้แม่สามีผู้ลึ้มเจิบเหียวละ ในที่สุดเมื่อเนื้อของเหลวงวดขึ้นจนคนยาก ค่อยเติมคอนยัคกลิ่นแรงกับไวน์แดงอย่างละถ้วย ยังไม่เสร็จหรอกนะ ต้องเติมเกลือสีชมพูจากเทือกเขาหิมาลัย เกลือเป็นตัวดึงรสหวานของวัตถุดิบ นับว่าเป็นของจำเป็นสำหรับของหวาน ถึงตอนนี้ก็...ยังไม่เสร็จ มีอีกหนึ่งขั้นตอน ซึ่งก็คือการร่ายมนตร์

แม่มดหลับตาคนหม้อพลาจร่ายถ้อยคำฟังคล้ายบทเพลงเสียงแผ่ว การร่ายมนตร์ที่ฟังกำกวมภาษาโบราณอันสาบสูญกับเพลงเด็กเช่นนี้ เรียกได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการปรุงอาหารเวทมนตร์

เวลาล่วงเข้าเที่ยงคืนแล้ว เล่นเอาอ่อนระหอยโรยแรงจนแค่กระดิกนิ้วยังล้า แถมยังมึนๆ งงๆ เหมือนเพิ่งเดินทางสู่มิติอื่น จินนั่งแปะกับพื้นครัว พลาจรหายใจหอบกระชั้น กร๊ว เสียงกระดิ่งลมตรงประตูร้านดัง เป็นสัญญาณบอกว่าลูกค้ามาถึงแล้ว

ครั้นเปิดประตูครัวก็พบหญิงสาวคนหนึ่งยืนเหม่ออยู่ที่ห้องโถงดวงหน้าหลอนแดงก่ำจากความตื่นเต้นแถมประหม่า จินเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนที่ผูกเอวไว้และเดินเข้าใกล้อีกฝ่าย ก่อนส่งยิ้มสดใสที่สุดเท่าที่ทำได้ให้เมื่อกล่าว

"เชิญคะ ยินดีต้อนรับสู่ร้านอาหารแม่มด"

สำหรับคุณผู้หัวไวคงสังเกตเห็นแล้ว

ถูกต้อง ที่นี่คือร้านอาหารแม่มด เป็นที่ที่จะปรุงอาหารซึ่งบันดาลให้ความปรารถนาของลูกค้าเป็นจริง ไม่ว่าความปรารถนานั้นจะคือคำขอให้รักสมหวัง ขอให้ร่ำรวย หรือขอให้ได้แก่แค้นเพียงลูกค้าต้องการ ทางร้านก็จะรับบัญชาและปรุงอาหารให้ ผลลัพธ์นั้นสัมฤทธิ์ผลร้อยเปอร์เซ็นต์สาบานกับฟ้าดินเลยยังได้ อึ้ง ต้องจ่ายตอบแทนด้วยนะ

เรื่องราวที่คุณจะได้ฟังต่อจากนี้คือเรื่องเกี่ยวกับร้านอาหารแม่มด ก่อนเข้าเรื่อง เห็นที่ควรเล่าเสียก่อนว่าร้านถือกำเนิดได้อย่างไรไม่น่าเบื่อเท่าไรหรอก มาเถอะ เราจะย้อนเวลาไปหลายเดือนก่อนหน้านี้

เป็นวันอากาศร้อนอบอ้าวคล้ายฝนใกล้ตก ค่ำนั้นถือว่าร้อนจัด หากพิจารณาว่ายังอยู่ในฤดูใบไม้ผลิ คงเป็นกฎกลายๆ ที่ทำให้ทุกเหตุการณ์ชะตาฟ้าลิขิตมักเกิดในคืนร้อนระอุของฤดูร้อน ไม่ก็ในคืนพายุเข้า

สเปเหมาะโพรทศน์ดันฉายสารคดีโลกร้อน จินนอนแนบหน้ากับพื้นเย็นๆ หมายถึงคลายร้อนลงอีกนิด สายตาเธอตรึงที่หน้าจอ แม่หมีขั้วโลกตัวผอมแห้งกับลูกหมีใกล้ตาย ปัญหาโลกร้อนคือวิกฤตการณ์ของเหล่าหมีขั้วโลก ส่วนความจริงว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าจะเป็นวันจันทร์ก็คือวิกฤตการณ์ของจินกับเหล่าพนักงานบริษัททุกคน ทั้งสองวิกฤตเหมือนกัน ตรงที่ว่าทั้งเร่งด่วนและสิ้นทางแก้ไข

รู้เป็นหมียังดีกว่า

จินคิดจากใจจริงว่าขอเพียงไม่ต้องไปทำงานพรุ่งนี้ ถึงเป็นหมีก็ยอม ขณะมโนภาพตัวเองเป็นหมีขาวเดินสะเปะสะปะบนน้ำแข็งที่หลอม

ละลาย จู่ๆ แม่ก็ขยับมานั่งข้างหน้าเธอ

"แม่ เขยิบหนอยสิคะ"

ทรงผมของแม่ผู้กลับจากร้านเสริมสวยตอนจिनนอนกลางวันนั้น
ฟูฟ่องจนบังหมี่ข้าวโลกมืด

"ลูกสาว ทำงานบริษัทเหนื่อยใช่ไหมล่ะ" แม่เอ่ยเสียงนุ่ม

อา คราวนี้อะไรอีกล่ะ แค่งฟังเสียงแม่ จินก็ระแวงแล้ว แม่พูดเสียง
โชนนี่ที่ไรเป็นต้องเกิดเหตุอะไรสักอย่าง นั่นปะไร พอจिनแหม่มมองก็เห็น
แม่กำลังก้มจ้องเธอดวงตาเป็นประกาย

"อยากจะพูดอะไรกันแน่" จินถาม ทำเป็นไม่อยากขัด

"เราเปิดร้านอาหารกันเถอะ"

เกิดความเสียใจไหลเรื่อยสักระยะ จินนิ่งสนิท แม่ก็เสนอให้ทำบางอย่าง
เสมอ ป.ล. ให้นะว่าฉายาของแม่คือ 'จ๊ับเป็นเจ๊'

"ลูกรู้จักป้าคยองฮีใช่ไหม ที่เคยอยู่ข้างบ้านเราเมื่อก่อน ลูกยังเคย
เรียกป้าคยองฮี ตามเธอตั๊ยๆ หลายวันก่อนแม่บังเอิญเจอเธอเข้า รุ้ย
ดีใจเสียจนยืนคุยกันเป็นพัก นี้นะ ป้าเขาเล่าว่าเปิดร้านอาหารอยู่ใกล้ๆ"

จिनพอจำป้าคยองฮีได้ เธอคือคุณป้าหน้าตาตลกสำหรับจिन
สมัยเด็กๆ เพราะอีกฝ่ายมีไฟกลางหน้าผาก

"แล้วไงต่อ"

"แล้วนานที่ปีหนได้เจอกัน แม่เลยไปกินข้าวร้านป้าเขา ตอนแรก
ไม่ได้คาดหวังเลยนะ เพราะรสมือป้าเขาเป็นที่เลื่องลือว่าโหดโยไทยมา
ตั้งแต่สมัยก่อน แต่ว่านะ คุณพระคุณเจ้า ปรากฏว่าอร่อยเหลือเชื่อ อร่อย
จนไม่อยากวางช้อนเลย นี่ เกิดมาแม่เพิ่งเคยกินแกงถั่วหมักอร่อยเหาะ
ขนาดนั้นครั้งแรก"

แม่กลืนน้ำลายเอื้อมคล้ายน้ำลายสอแค่เพราะนี่ถึงแกงถั่วหมักที่ว่า

"แล้วไงอีก"

"แล้วคุ้ยไปคุ้ยมาก็เลยรู้ว่าจ้างแม่ครัวต่างหาก ฝีมือแม่ครัวคนนั้นเด็ดดวงนัก ขนาดเลยเวลาพักเที่ยง ลูกค้ายังแน่นร้านเชียว"

"ก็เลยเกิดอิจฉา ถึงมาชวนเปิดร้านอาหารนั่นหรือ"

"ไม่ใช่ๆ ลูกก็รู้ แม่ไม่มีฝีมือทำอาหาร ไม่คิดจะทำมาหากินจากการทำร้านอาหารหรอก แต่ว่านะ ป้าคยองฮีแอบเรียกแม่ไปคุ้ยละ เธอว่าถ้าแม่อยากทำ ก็จะช่วยร้านให้ถูกๆ"

"ทำไมเขาต้องขายร้านกิจการรุ่งเรืองให้พวกเราด้วยเล่า"

"จะทำไม่ได้อีก ฝ่ายนั้นเขาหาเงินได้เยอะพอแล้วก็เลยบอกขายให้ นะซี ป้าคยองฮีเขาว่าตอนนี้อยากเดินทางท่องเที่ยวให้สนุกกับชีวิตแล้ว มีหน้าซำร่างกายก็ชักไม่ค่อยแข็งแรง เลยอยากจะทำ ถึงอยากแข่งร้านให้แม่ได้ทำมาหากินบ้างไง พวกเราต่างไม่ใช่คนอื่นคนไกล ควรช่วยเหลือซึ่งกันและกันนี่นา"

จินยัมแน่น

"ถ้าป้าคยองฮีกับพวกเราไม่ใช่คนอื่นต่อกัน จะเรียกเป็นอะไรได้อีก"

จินพูดจบแม่ก็ยั่ว

"แน่นอนว่าไม่ใช่คนอื่น พวกเราเป็นพี่น้องบ้านใกล้เรือนเคียง เป็นเพื่อนบ้านรักใคร่ยิ่งกว่าคนร่วมสายเลือด!"

จินอึ๊งจนหลุดหัวเราะ แม่ตีความเสี่ยงหัวเราะของจินในแง่บวก จึงหัวเราะผสมโรง

"ฉันตกลงว่าเปิดร้านอาหารกันนะ"

จินหยุดหัวเราะก็

"ไม่ได้ ไม่ได้ขาด รอให้แผ่นดินกลบหน้าหนูก่อนเถอะ"

โชคชะตาหาได้เคลื่อนคล้อยตามเจตจำนงของจิน ตัวแปรยิ่งใหญ่

ที่สุดในชีวิตอุบัติขึ้น เจ้าตัวแปรนั้นเริ่มจากการขอลีกสายฟ้าแลบของแฟนหนุ่มผู้คบกันมานานห้าปี

"ผมอยากลองคบหาใครคนใหม่" แฟนหนุ่มจัดการตัดรอนความสัมพันธ์ด้วยการโทรศัพท์มาบอกหนึ่งสัปดาห์ก่อนตีสองด้วยเสียงเมาแฉะ

"เหตุผลล่ะ?"

ขณะจิบรื่องให้พุ่มพ่ายใส่โทรศัพท์ตลอดครึ่งชั่วโมง อีกฝ่ายเอาแต่พูดซ้ำๆ ว่าอยากคบคนใหม่ จากนั้นก็พูดต่อว่า

"ผม่วงแล้ว แค่นี้ละ"

ไอ้ทุเรศ นี่หรือสิ่งที่ควรพูด คำด่าหยาบคายแล่นถึงโพรงคอ แต่สายตัดก่อนจินจะทันดำกราด

หลายวันต่อมาหายนะอื่นก็มาเยือนทั้งที่ยังไม่ทันพักใจจากอาการอกหักในรูปแบบของคำสั่งถึงบุคคลากร เป็นคำสั่งให้จินย้ายไปสาขาต่างถิ่น

กะอีแค่คำสั่งย้าย ชีวิตพนักงานบริษัทก็ต้องยอมรับคำสั่งย้าย แม้ไม่ต้องการกันบ้างอย่างนั้นหรือ เอาเถอะ ก็ถือว่าพูดไม่ผิด แต่บริบทย่อมกลับตาลปัตรหากสาขาที่ต้องย้ายไปอยู่ในที่ไกลปืนเที่ยงแบบเดียวกับบ้านคุณยายในหนัง 'คุณยายผม...ดีที่สุดในโลก (The Way Home)' ลองนึกดูสิ สถานที่ที่น้ำกับอากาศยังบริสุทธิ์ในประเทศที่ผ่านการปฏิรูปเป็นสังคมอุตสาหกรรมแล้วนั้นจะเป็นที่แบบไหน

'หัวหน้าทีมคงไม่ชอบเธอ ถึงส่งคำขอเปลี่ยนบุคคลากรอยู่นั้น เขายังว่าความสามารถทำงานยังด้อย แต่ฉันว่าเป็นแค่เหตุผลบังหน้า เดิมที่เขาต้องการลูกน้องผู้ชายที่ผ่านการเกณฑ์ทหารแล้ว เพราะแข็งแกร่งเป็นงาน หัวหน้าทีมเธอขึ้นชื่อว่าเป็นประเภทมาไซ* จำ่าพึ่งแค่นี้ผู้หญิง

* มาไซ เป็นคำที่ใช้เรียกแทนตัวบุคคลที่มีค่านิยมตามแบบฉบับของปิตาธิปไตย (ชายเป็นใหญ่)

ในแผนก แก่ก็คงไม่ชอบใจแล้ว'

เพื่อนที่เข้าทำงานรุ่นเดียวกันจากทีมทรัพยากรบุคคลเห็นใจจิน และเลี้ยงเหล้าเธอ วันนั้นจินดื่มทั้งเปียร์ทั้งเหล้าเต็มคราบจนสลบเป็นตาย เธอจำไม่ได้ว่ากลับถึงบ้านอย่างไร ลืมตาตอนเช้าก็อยู่บนเตียงแล้ว กลืนเมรัยโซยหึ่งในปาก บนเส้นผมก็มีคราบอาเจียนติดอยู่

"มีเรื่องที่บริษัทหรือถูกหนุ่มทิ้งละ"

แม่ถามตอนดื่มแก๊งให้ชดแก่เมาค้าง หัวอกจินเจ็บจี๊ด เธอตอบแม่
ในใจ

ใช้ค่ะแม่ ถูกเผงทั้งสองอย่าง หนูถูกบริษัทเลิกไล่ แล้วก็ถูกหนุ่มทิ้ง
ทันใดนั้นแม็กก็เอ่ยเหมือนได้ยินคำตอบของจิน

"อย่าเศร้าเสียใจนักเลย อย่าบีบคั้นตัวเองเกินเหตุ ชีวิตจะมีอะไร
ควรใช้โดยปล่อยตามใจ ทำสิ่งที่อยากทำ จึงจะไม่เสียดายภายหลัง"

โห แม่มาแปลก อยู่อย่างนี้ยังมองออกได้หมด หรือจะเพราะ
ประสบการณ์

จินยังไม่ทันที่จะจบ แม็กก็กล่าวต่อ

"ชีวิตมีหนเดียว ขยันทำงานไปก็ป่วยการเปล่า ในเมื่อถ้าถูกรางวัล
ที่หนึ่งก็จบเกม"

ช่างเป็นบทสรุปสมเป็นแม่ดีแท้

"ร้านอาหารนี่คือการถูกรางวัลของพวกเรา ทั้งบริษัทพรรคนั้นมา
เปิดร้านอาหารกับแม่ดีกว่า เลิกทำให้ตัวเองต้องหมดสภาพ ใช้ชีวิตให้
สบายอกสบายใจกันดีกว่า เนอะ?"

สุดท้ายจินผู้ปวดหัวเปลี่ยนๆ เพราะอาการเมาค้างจากเหล้าผสม
บวกอารมณ์โกรธโกรธบริษัท พ่วงด้วยความเจ็บปวดจากพิษรัก ก็หลง
ความนั้นจนได้ รู้ตัวอีกทีเธอก็กลายเป็นเจ้าของร้านอาหารแล้ว

ชื่อร้านคือร้านรสเด็ด ร้านที่ซื้อทอดกั๊กการมาด้วยเงินเก็บเตรียมแต่งงานของเงินกับเงินโบนัสเมื่อพ้นตำแหน่ง แถมยังต้องกู้เพิ่มนั้น ทั้งเล็กทั้งหอมซ้อ ซ้ายยังตั้งอยู่ในที่เปลี่ยวผิดคาด ขนาดร้านเล็กๆ มีหกโต๊ะหน้าตาเซี่ยๆ เหมือนร้านดาษดินที่เจอได้ทั่วไปตามชานเมือง จินเพิ่งเห็นร้านครั้งแรกก็ตอนแม่จัดการงานเอกสารทุกอย่างให้เสร็จสิ้น เธอห้ามตัวเองไม่ให้ผิดหวังไม่ได้กับความจริงว่าร้านซ้างหอมซ้อทั้งที่ทุ่มเงินเก็บทั้งหมดของเธอซื้อ

แบบนี้จะไม่เจ๊งยับหรือเนี่ย

จินลุ่มใจนอนไม่หลับทั้งคืน ทว่าพอถึงมือเที่ยงแรกของการเป็นเจ้าของร้านรสเด็ด จินก็สำเหนียกว่าเธอตื่นไปก่อนไข ลูกค้าออกันตั้งแต่ก่อนเที่ยงด้วยซ้ำ พอเลยบ่ายโมงก็ถึงกับต้องเข้าคิวหน้าร้าน และพอบ่ายสองวัดตฤบก็หมดเกลี้ยงไม่พอรับลูกค้า เรียกว่ามีลูกค้าเข้าร้านอุ่นหนาฝาคั่งจริงๆ เคล็ดลับคือรสมือเด็ดดวงของแม่ครัวตรงตามทีแม่เคยคุยว่าอร่อยจนไม่อยากจะวางช้อน ครั้นปิดร้านตอนค่ำ สองแม่ลูกก็จับมือกันหลังน้ำตาแห่งความยินดี

"ทีนี้ก็เหลือแค่เช้าหรือเร็วทีไรจะรวย บอกแล้วไง ชีวิตมีหนเดียว!"

คุณคงเดาออก ความฝันของโตนันไม่นานย่อมระเบิดวัง หากฝันเป็นจริงสมดังใจ เรื่องนี้คงไม่ถือกำเนิดขึ้นหรอก

เวลาผ่านประมาณครึ่งเดือนหลังแข่งต่อกิจการ พวกพนักงานเริ่มทยอยลาออกทีละคนสองคน แรกสุดคือบริกร ตามด้วยผู้ช่วยแม่ครัว จากนั้นก็บริกรประจำร้านอีกคน พวกเขาลาออกไปไล่เลี่ยกันด้วยเหตุผลหลายหลาก แม่ไม่สบาย วิชามีปัญหา ฯลฯ ซึ่งล้วนหมดทางเหนียวรั้งประหนึ่งทุกคนนัดแนะกันว่าจะลาออก ถึงตรงนี้ยังพอทำเนา งานบริกรหรือผู้ช่วยแม่ครัวนั้นหาคนใหม่ทำแทนค่อนข้างง่าย ขอเพียงแม่ครัวยังอยู่

ก็ให้จะก่ออุปสรรคให้กิจการสะดุดทันที แต่แล้วก็เจอหมัดน็อกจนได้
เมื่อแม่ครัวรับเงินเดือนเดือนแรกแล้วก็หายต่อม

ข้าวของของแม่ครัวที่เพิ่งเห็นค่าว่ามีอยู่ถึงเมื่อวานอันตรธาน
เกลี้ยง พอรู้เรื่องเข้า คำคำทอสาตเสียเทเสียแม่ครัวก็โพล่งพุงจากปากแม่
คล้ายเสียงคำราม

"นั่งคนเฮงชวย! ถ้าอยากลาออก ก็ควรบอกกันเนิ่นๆ ให้เวลาหาคน
ทำแทน! ให้ตายเถอะ สงสัยคงมีใครทาบตามซื้อตัว คนเราถึงชอบเงิน
แค่ไหน ก็ไม่สมควรใช้ชีวิตแบบนี้ คนเป็นแม่คนไม่น่าทำตัวแบบนี้เลย"

จินตบ่าแม่

"ไว้ค่อยด่าแม่ครัวเถอะ เขาเป็นว่าวันนี้ปิดร้านกันก่อน"

คำขอของจินไม่เป็นผล

"ไม่มีทาง! ปิดแต่วันเดียวก็เสียหายตั้งเท่าไร บ้านคนทำการค้า
จะพักกิจการไม่ได้ ลูกค้าหายหมด"

"แล้วใครจะทำอาหาร"

"แม่ไง เห็นแบบนี้ แม่ก็เป็นแม่บ้านมานานสามสิบปี กะอีแค่ทำ
อาหาร แม่ทำได้หมดละ" แม่ตอบโดยไม่ลังเล

จินอึ้งสนิท เธอนึกถึงบะหมี่เย็นฝีมือแม่เมื่อก่อนที่กินปั๊บอ้วกพุ่งปั๊บ
มีรสของดินผสมในน้ำซึ่วปรุงบะหมี่เย็นนั้น ข้าวร้ายตอนนำข้าวกล่อง
ไปกินสมัยเรียน ข้าวกล่องฝีมือแม่รสชาติแย่งจนเธอเกือบถูกเพื่อนในชั้น
คว่ำบาตร คำพูดของยายเด็กเกเรคนหนึ่งว่า 'สงสัยแม่เธอหิบบะหมี่ในถัง
มาทำข้าวกล่องให้' ยังติดตึ้งฝังแน่นในใจจิน

จินห้ามแล้วแต่แม่ไม่ฟัง จันจะให้ทำอย่างไรได้เล่า ก็ต้องว่าไ้
ว่าตามกันนะสิ จินรอเผชิญช่วงมือเที่ยงด้วยสภาพจิตใจเดียวกับพลทหาร
ออกศึกซึ่งรู้เต็มอกว่าจะไม่รอดชีวิต ผลเป็นในะหรือ การออกรบโดยขาด

ผู้บัญชาการเป็นอย่างไรรู้ๆ กันอยู่ ช่วงเที่ยงโกลาหลสิ้นดี ร้านดังชมด้วยเสียงโวยของเหล่าลูกค้า

"ขอโทษค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ"

หลังคอคินแข็งตึงเพราะต้องคอยก้มหัวขอโทษลูกค้าทั้งวัน เธอกลักรื่นน้ำตาซึมขึ้นขณะมองตามพวกลูกค้าผู้ออกจากร้านทั้งๆ ที่ไม่แตะอาหาร ซึ่งพวกเขา 'เห็นสมควร' ว่าไม่ต้องจ่ายด้วย

นานวันนั้นสินก็ยิ่งพอกพูน สิ่งเดียวที่บั้นเพียรคือแมลงวัน รายรับลดฮวบหลังแม่ครัวทิ้งร้าน ค่าเช่าก็ต้องผิด ค่าแรงลูกค้าไม่พอจ่าย หลังพนักงานคนอื่นๆ จากไปหมด ก็เหลือแค่ผู้ช่วยแม่ครัว จิน และแม่ ดูแลร้านอาหารกันสามคน วันหนึ่งคุณป้าผู้ช่วยแม่ครัวออกไปธนาคาร สักพักหล่อนวิ่งกระหืดกระหอบกลับเข้ามา

"เจ้าของร้านคะ ออกมาดูหน่อย คือว่าตรงถนนใหญ่ปากโน้น... มีร้านอาหาร...ใหม่...เปิดค่ะ" คุณป้าหายใจหอบอัก พุดแทบไม่เป็นประโยค แต่ก็ยังพยายามรีบเล่า

"จึ้นหรือ เพราะแบบนี้สินะถึงไม่มีลูกค้า"

จินกับแม่ไม่มีใครตื่นเต้น ในเมื่อเป็นช่วงเศรษฐกิจซบเซา ก็เป็นธรรมดาหากจะมีร้านอาหารปิดหรือเปิดตัว

"แต่ร้านนั้นเหมือนร้านเราเลยคะ เหมือนกระทั้งชื่อ!"

สองแม่ลูกตัวแข็งทื่อ

ร้านรสดี

'ร้านรสดี' แม่โพล่งถามชื่อๆ ตอนเงยมองป้า

"เอาอะไรมาเหมือนร้านเรา"

จินสะกิดแขนแม่และชี้ป้ายประกาศ

ร้านรสเด็ด (เจ้าเก่า) กลับมาพร้อมโฉมใหม่ ขอต้อนรับทุกท่าน
ด้วยรสชาติคุ้นลิ้นและราคาดังเดิม ฉลองเปิดร้าน! รับเครื่องดื่มฟรี!

ร้านรสดีกล่าวอ้างว่าเป็นเวอร์ชันใหม่ของร้านรสเด็ด

"ตาย! เหลวไหลสิ้นดี!"

แม่ปิดปากพลางเปล่งเสียงคล้ายร้องไห้ จินเองก็กรีดร้องอยู่ในใจ
บ้าชิบ บ้าบอชะมัด

จินกับแม่เดินเข้าร้านรสดี แม่บ้ายโม่งกว่าร้านก็ยังมีลูกค้าเนืองแน่น
ครั้นเดินฝ่าเสียงแซะเข้าด้านใน บรรยากาศคุ้นๆ ก็ปรากฏสูญหายตา เหตุที่
รู้สึกคุ้นสถานที่ที่เพิ่งเคยมาครั้งแรกในชีวิต เป็นเพราะพวกคนทำงานในร้าน

"ยินดีต้อนรับค่ะ อีกเดี๋ยวจะมีโต๊ะว่าง กรุณารอสักครู่นะคะ"

คนต้อนรับจินกับแม่คือพนักงานผู้ลาออกจากร้านรสเด็ดด้วยเหตุผล
ว่าแม่ไม่สบาย

"อู๊ย"

พอหล่อนเห็นว่าเป็นจินกับแม่ก็ตกใจกลัวเดินหนีหายเข้าห้องครัว
พอมองด้านในครัว ก็เห็นอดีตพนักงานร้านรสเด็ดทุกคนทำงานอยู่ที่นี้
หนึ่งในนั้นคือแม่ครัวผู้รับเงินเดือนแล้วหายเข้ากลีบเมฆ

จินแผดเสียง

"ใครกัน ใครเป็นเจ้าของร้าน ใครที่มันขาดจรรยาบรรณจนทำเรื่อง
ชั่วช้าพรรค์นี้!"

เสียงคุ่นहु้ดังจากด้านหลัง

"มืออย่างที่ไหน มาไวยวรายรบกวนคนทำมาหากิน ยังไม่รีบออกไปอีก!"

เจ้าของเสียงหาใช่ใครอื่น เป็นป้าคยองฮีนนั่นเอง

"พี่คยองฮี ทำไมพี่ถึงอยู่ที่นี่เล่า" แม่เอ่ยถามป้าคยองฮีอย่างซื่อๆ ด้วยไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง

"ที่นี่เป็นร้านของฉัน ฉันก็ต้องอยู่สิ" ป้าคยองฮีตวาดอย่างไม่สะทกสะท้าน

จินพลันตาสว่างราวกับเพิ่งถูกสายฟ้าฟาดกลางศีรษะ

โดนตุ๋นเข้าเต็มเปาซะแล้ว

จินครวญในใจ

"ป้าคะ ป้าทำแบบนี้กับพวกเราได้อย่างไร ค่าลิขสิทธิ์หรือก็รับไปก่อน ชั่งให้ แล้วทำไมยังมาเปิดร้านแบบเดียวกันอีก! อีก!" จินกำหมัดแน่น ขณะตะเบ็งเสียงใส่ป้าคยองฮี

"ร้านแบบเดียวกันตรงไหนมีทราบ ร้านโน้นชื่อรสเด็ด แต่ร้านนี้ชื่อรสดี" ป้าคยองฮีตอบด้วยสีหน้าเฉยสนิท

"รสเด็ดหรือรสดีมันก็เหมือนกันนั่นแหละ!"

"เหมือนกัน? จันเค้าเจียวกับอีหน้าตาคล้ายกันจะว่าเหมือนกันด้วย ได้ไหมเล่า พุดจาเลอะเทอะ ฟังไม่เห็นรู้เรื่อง"

"จันโน่นจะหมายความว่าไงคะ" จินชี้ป้ายประกาศหน้าร้าน

"โน่นหรือ ถ้าต้องการ ฉันดึงออกให้เลยก็ได้นะ"

พุดจบป้าคยองฮีก็เดินลื่วๆ ไปดิ่งป้ายและเดินกลับเข้ามาอย่างว่องไว

"โห ป้า คนเรากล้าใส่หน้ากากทำกันขนาดนี้..."

จินเห่อดจัดจนตะโกนพุดจาวกวน แม่ขัดเธอด้วยการดึงแขนเบาๆ

"ลูกอยู่เฉยๆ เอะอะ"

เสียงแม่ส่งบิ๊ดคาค

"พี่เคยฮี พี่ทำแบบนี้ได้ยังไง ไหนว่าเลิกทำงานและจะไปท่องเที่ยว แล้วทำไมมาเปิดร้านตรงนี้..."

แม่พูดต่อไม่ไหว ที่แท้แม่ไม่ได้สงบ แต่หมดแรงเพราะรับรู้ความจริงอันเหลือเชื่อต่างหาก

"คนเราย่อมเปลี่ยนใจกันได้ แล้วจะให้ทำยังไง พอพักหลายวันเช้าก็ชักคันไม้คันมือ ฉันเลยกลับมาทำงานอีกนะสิ"

"นี่มันคือการต้มตุ๋นแล้ว ต้มตุ๋นชัดๆ คิดว่าหนูจะยอมอยู่เฉยละ หนูมีเพื่อนที่เป็นทนาย คนที่เป็นอัยการก็มี หนูจะฟ้องบ้าข้อหาฉ้อโกง!" จินไล่จีแทนแม่ผู้ที่ยืนอึ้งงัน ที่บอกมีเพื่อนทำอาชีพดังกล่าวจินโกหก แต่ที่บอกจะฟ้องคือใจจริง

"อู๊ยตาย กลัวตัวสั้นแล้ว ไหนลองฟ้องหน่อยสิ ลองสักที่เป็นไร" ป้าคยองฮีได้ หล่อนยิ้มยวนไม่สะอึกสะเทือน

"คิดว่าทำแล้วจะไม่มีปัญญาฟ้องละ เตรียมใจไว้เหอะ!"

เสียงทุ้มเถียงโหยกโหยกทำให้ลูกค้าหลายคนบนหน้ากานและหนีออกจากร้าน ป้าคยองฮีเห็นดังนั้นก็ตะเบ็งเสียงตาเขียว

"รบกวนเวลาทำมาหากินชะมัด จะเอายังไง จะให้ตายด้วยกัน ทั้งฉันทั้งเธอเลยไหม"

จินแผดเสียงได้ไม่ลดราวาศอก

"เฮอ ถ้ากูตาย มึงก็ต้องตาย!"

"ว่าไงนะ มึง? เฮ้ย อีเด็กนี่ขึ้นมึงกับกูละ ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ กล้าเรียกมึง!"

"มึงทำเรื่องทุเรศๆ ไว้ ยังมีหน้าให้นับถือเป็นผู้ใหญ่อีกรึไง โอ้เอ๊ย แค่นับเป็นคนกับกูเท่าไรแล้ว"

"วู้ย ฝีมือปากแท้ๆ เถียงคำไม่ตกปาก"

ว่าแล้วปากของฮี้ก็หันไปชูกำปั้นใส่แม่

"เลี้ยงลูกสาวเก่งเหลือเกิน พุดจาหยาบคายใส่ผู้ใหญ่รุ่นราวคราว
แม่มัน เถียงให้ฉอดๆ มีลูกสาวก้าวร้าวแบบนี้ไว้คนคงอุ้มใจพิลึก"

ฮี้ย ให้ตายเถอะจินคิด เธอถลันจะไปจิกหัวปากของฮี้แต่แม่ดันดึง
มือจินลากออกมาจนกร้านเสียก่อน

"ลองมาอาละวาดที่ร้านอีกสิ แม่จะเรียกตำรวจจับข้อหาขัดขวาง
คนทำมาค้าขาย แล้วจะเรียกค่าเสียหายด้วย รู้ไว้!" ปากของฮี้ตะโกน
ไล่หลัง

"แม่..."จินเรียกแม่อย่างคับข้องใจ แม่เปิดปากเจิบ ไม่ยอมพุดสักคำ
จินเห็นสีหน้าเหมือนสูญเสียโลกทั้งใบของแม่ก็พลอยพุดไม่ออกตาม

คืนนั้นจินบอกแม่ว่า "แม่คะ ทำไมถึงยอมอยู่เฉยๆ เป็นคนเบี้ยวไป
ปล่อยให้ตัวเองถูกกระทำล่ะ อย่างน้อยก็ควรด่าให้สาแก่ใจบ้างสิ!"

"ด่าแล้วจะมีอะไรเปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนได้ แม่จะยอมคุกเข่าด้วยซ้ำ
ไม่สิ ต่อให้ต้องยกลูกตาข้างหนึ่งให้ แม่ก็ไม่เสียตายเลยถ้าเปลี่ยนได้จริง
อย่าว่าแต่ลูกตาเลย ต่อให้ยอมยกหัวใจให้ ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงหรอก
จะด่าให้ได้อะไร..." แม่ตอบเสียงอ่อนระหอย

"ก็จะได้สะใจมั้งไง"

"ด่าแล้วใจจะสบายรึไง..."

น้ำตาหยดเหมะๆ จากดวงตาแม่ เป็นน้ำตาแม่ที่จินเพิ่งเห็นครั้งแรก

"ลูกสาวแม่ แม่ขอโทษนะ ทั้งที่เป็นเงินที่ลูกอุทิศสำหรับเก็บหอมรอมริบ
แต่กลับเจ๊งหมด...แม่มันเสียสติแท้ๆ แม่มันบ้า..." ไหลแม่สิ้นทีมีขณะ
สะอื้นให้

"แม่คะ อย่าร้องเลย หนูไม่ปล่อยปากของฮี้กับยายพวกนั้นแน่ จะ

ล้างแค้นให้หมด" จินกัดฟันกรอด

"ลูกจะล้างแค้นยังไง เอาเวลาคิดแก้แค้นไปทบทวนหาความสุขของลูกยังฉลาดเสียกว่า"

จินนี่อยากจะย้อนว่า 'แบบที่แม่ทบทวนหาความสุขแทนแก้แค้น แล้วก็ลงเอยสภาพนี้กันนะหรือ' แต่เธอไม่อยากเป็นลูกสาวแย่ๆ ที่ฟันพุดถ้อยคำนั้น

อากาศอบอ้าวที่อุณหภูมิพุ่งขึ้นถึงขีดสุดทำให้เธอเลือดร้อน แม้ว่าจินประกาศขายร้านอาหารในอินเทอร์เน็ตกับตัวแทนอสังหาริมทรัพย์แล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครติดต่อมาเลย หลังบอกาลูกจ้างคนสุดท้าย ทั้งร้านเหลือเพียงแค่จินกับแม่สองคน

วันนั้นจินกลับถึงบ้านในสภาพปากเปียกชื้นเคย เสียงโทรศัพท์ดังตอนเธออาบน้ำเสร็จ

แม่เป็นคนรับสาย "สวัสดีค่ะ ไซค์ะ จันคือภรรยาของคุณโอฮันยัง..."

โอฮันยังคือชื่อของพ่อ จินหุกระดิกเมื่อได้ยินชื่อบิดา เธอเงยหูฟังบทสนทนา ต้องไม่ใช่เรื่องราวดีๆ แน่

"ช่วยไม่ได้ ค่ะ จันจะไปค่ะ จะลงไปพุ่มนี้เลยค่ะ" แม่คุยจบก็วางสายและเล่าข่าวคราวของพ่อก่อนจินจะเอ่ยถาม "เขาว่าเส้นเลือดในสมองแตกคงมีอาการสมองเสื่อมร่วมด้วย ตานั่นวอแวมพยาบาลจนถูกไล่ออกจากโรงพยาบาล ตอนนี้เลยพักอยู่ที่บ้านคนเดียว" แม่อธิบายสุดจะรวบรัดเสร็จก็เริ่มเก็บข้าวของ

"จู่ๆ พุดอะไร แล้วนี่แม่เก็บของทำไม"

"จะทำไม่ได้อีก สามสี่ล้มป่วย ภรรยาก็ต้องไปคอยดูแล พุ่มนี้แม่จะลงไปบ้านนอกที่พ่อลูกอยู่" แม่ตอบด้วยเสียงราวกับจินถามเรื่องที่เห็นๆ

กันอยู่

จินนี่อึ้ง แม่กับพ่อใช้ชีวิตเหมือนเป็นคนอื่นมาสี่สิบปีแล้ว

เอาละ เห็นจะต้องอธิบายถึงพ่อเพิ่มเติม ชื่อของเขาชื่อไอฮันยัง เจ้าของข้าวหุบชิบว่าชื่อเดิมควรเป็นไอฮัน-นยัง* แต่พนักงานสำนักงานแขวงสะกดผิดเป็นไอฮันยัง เพราะพ่อใช้ชีวิตอย่างชายเสเพลเหมือนชื่อมาโดยตลอด บารมีของบิดาผู้เคยมีอิทธิพลในท้องถิ่นเอื้อให้พ่อใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายตั้งแต่หนุ่ม พ่ออายุมากเข้าก็ได้คู่ตัวกับแม่ซึ่งเป็นสาวน้อยบริสุทธิ์ไร้เดียงสา พวกเขาแต่งงาน มีลูกสาวหนึ่งคน ทว่าถึงมีครอบครัวแล้วพ่อก็ยังคงล้าละเลเทเมาราวกับจะพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าคำโบราณ 'ไม่แก่ดัดยาก' นั้นเป็นจริง พ่อผลาญสมบัติตระกูลเกลี้ยง ติดยา ใช้จ่ายความรุนแรงในบ้าน ทำตัวเป็นสามีและพ่อที่สู้ไม่มียั้งดีเสียกว่า ปู่เสียช่วงเงินเข้าโรงเรียน ตอนลูกชายมัดตีเมหาหว่าน้ำไม่เห็นแม่เงา ปู่ก็หลับตายดโชนดที่ดินแปลงเล็กๆ ซึ่งซ่อนลูกชายไว้ใต้มือลูกสะใภ้ 'นั่งหนู พ่อขอโทษนะ' คือคำพูดก่อนสิ้นใจของแก หลังแม่จัดงานศพให้ปู่เสร็จก็พาเงินออกจากบ้านเกิด พ่อไม่ตามหาแม่ แม่เองก็ไม่เคยกลับไปหาพ่อจนเวลาล่วงมาสี่สิบปี

ถึงตรงนี้คงพอเข้าใจแล้วว่าช่างฟังดูเหลือเชื่อเมื่อแม่จะไปคอยพยาบาลพ่อที่บ้านนอก แม้ทั้งคู่ไม่ได้หย่าร้างอย่างเป็นทางการ แต่ชายผู้ไม่เคยทำหน้าที่สามีที่ดีเช่นพ่อมีแม่มุมไหนน่าพิศวาสให้นี้กอยากปวารณาตัวคอยปรนนิบัติดูแลยามป่วยไข้ สมองของจินทำความเข้าใจไม่ลงสักนิด

จินงอแงก็แล้ว โวยวายก็แล้วว่าอย่าไป แต่แม่ก็รั้นไม่ฟังเสียงและเก็บข้าวของต่อ ข้าวยังดูเร็นเร้งบันเทิงใจเหมือนคนเตรียมตัวไปเที่ยวเสียอีก

"แล้วร้านเล่า จะทำยังไง" จินถามแม่ผู้เดินออกจากบ้าน

* ฮัน-นยัง ในภาษาเกาหลีมีความหมายว่า ชายเสเพลหรือหนุ่มเจ้าสำราญ

"ยังงเปิดร้านก็ขายไม่ออก ปิดทิ้งไว้เฉยๆ เอะะ วันข้างหน้าคงพอมีทางคลี่คลาย" แม่ยกไห่ล่คล้ายไม่เห็นสำคัญ ทำอย่างกับลืมฝันร้ายไม่กี่วันก่อนหมดสิ้น แม่จากบ้านไปโดยไม่กำชับเงินแบบแม่ๆ สักคำว่าอยู่บ้านดีๆ นะ กินข้าวให้ครบมือ หรืออย่าลืมปิดประตูห้องหับ

เหตุการณ์เสียรู้ป่าคยของฮีเอาผิดด้วยกฎหมายได้ยาก จินฝากความหวังสุดท้ายไว้กับสำนักงานทนายความซึ่งก็ลงเอยด้วยการสูญเสียค่าขอคำปรึกษา เธอป่วยหนักกลับร้านอย่างอดโรย เพิ่งปิดร้านไม่กี่วันแท้ๆ ทว่าบรรยากากร้านหอยเหงาเข้าขั้นวังเวงน่าขนลุก จินรู้สึกเหมือนเดินลงห้องใต้ดินร้างคนบัดกวดดูแลนานวัน เธอค้นใต้เคาน์เตอร์ต่างๆ ที่ไม่เปิดไฟ จนเจอกระดาดเซ่เก่าเก็บเปลี่ยนเป็นสี่เหลี่ยมอ้อยใต้เคาน์เตอร์คิดเงิน สองสามแผ่นกับปากกาเมจิกอีกด้าม จินใช้ปากกาเมจิกเขียนคำว่า 'เซ่งด่วน/ให้เซ่า' พร้อมเบอร์โทรติดต่อ จากนั้นใช้สก็อตเทปแปะกระดาดติดประตูกระจกหน้าร้าน น้ำตาเอ่อกบตาเธอ จินปาดน้ำตาทิ้ง ขณะจะหันหลังกลับ *กรุ๊กร๊กร๊* เสียงกระดิ่งลมแขวนประตูร้านก๊ดัง

"ร้านปิดคะ"

พอจินหันมองก็พบหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่

"คุณจะขายร้านหรือคะ"

กระแเสียงอีกฝ่ายหนักแน่นหากก็กระจ่างใส อาคันตุกระายนี้ เป็นหญิงร่างเล็ก ผอมบ้อบของหล่อนคำสนธิ

"คะ ไช่คะ ต้องการชมร้านหรือคะ สภาพร้านดีทีเดียว เราขายในราคาต่ำกว่าตลาดคะ ถ้าทำสัญญาเลย ฉันจะลดให้อีกคะ"

จินตื่นเต้น โชคเข้าข้างเธอแล้ว โชคดีหล่นทับแล้วไง น้ำตาเธอเหือดหายโดยไม่รู้ตัว

"ฉันถูกใจร้านมากเลยคะ" มุมปากแดงก้ำของอีกฝ่ายโค้งยิ้ม เป็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ร้ายกาจมากพอจะทำให้ผู้หญิงด้วยกันตกหลุมรักได้สบาย

จินเนื้อเต้น เธอรีบสาธยายถึงร้านอาหาร ค่ามัดจำ ค่าเช่ารายเดือน ค่าบำรุงดูแล ฯลฯ อีกฝ่ายชมทั่วร้านด้วยท่าทีคล้ายฟังคล้ายไม่ฟัง จินจึงเอ่ยเลียบเคียง

"มีค่าลิขสิทธิ์ประกอบการนิพนธ์น้อย..."

หญิงสาวไม่ตอบรับ

จินสังเกตอาการฝ่ายตรงข้ามพลางกล่าวเสริม "แต่ฉันลดให้ได้ นะคะ..."

อีกฝ่ายคลี่ยิ้มอีก หล่อนกวาดตามองร้าน

"ทั้งตั้งอยู่บนทางสี่แพร่ง ทั้งแสงแดดส่องไม่ค่อยถึง ฉันถูกใจมากเลยคะ"

หา? ว่าไงนะ ถูกใจเพราะอยู่ทางสี่แพร่งกับแสงแดดส่องไม่ถึงนั้นหรือ เหตุผลข้างฟังพิลึก แต่จินตอนนี้ไม่อยู่ในบริบทจะจับผิดใคร

"หากถูกใจ เราทำสัญญากันไหมคะ ถ้าคุณตกลงเลย ฉันตัดค่าลิขสิทธิ์ประกอบการออกให้ก็ได้คะ"

หญิงสาวจ้องจินเงิบกริบ เกิดบรรยากาศระอึกระอ่วนชอบกล ดวงตาอีกฝ่ายดำขลับ เป็นสีดำเมื่ยมืดจากเจदनัยน์ตาชาวตะวันออกซึ่งปกติมักเจือประกายน้ำตาล พอถูกอีกฝ่ายใช้ดวงตาเช่นนั้นจับจ้อง จินก็ไม่อาจกระตุกกระตือรือร้นกับติดกับดัก กระทั่งเวลาผ่านหลายวินาทีหรืออาจจะหลายนาที เธอเป็นว่ารู้สึกเวลาผ่านนานแต่ก็ไม่ถูกแล้วกันลงท้ายหญิงสาวก็เอ่ยปาก

"ฉันไม่มีเงินหรอกคะ"

glow ร้านอาหารเวทมนตร์ของคนอยากสมหวัง

ผู้เขียน คู่ซิ่งฮี
ผู้แปล ตรองสิริ ทองคำใส
ออกแบบปก Nuchcha Praphin

ราคา 279 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-93996-9-8

COME TO THE WITCH'S RESTAURANT

By Sanghee Koo

Copyright © 2021 Sanghee Koo

All rights reserved

Thai language copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai language edition arranged with DASAN BOOKS CO., LTD.

through EYA (Eric Yang Agency)

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow
(ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์
แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4800
glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย
จ.นนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ใบซอชิงไมพลกพลานแต่ก็ไมเปลี่ยวสัจดนัก
บนทางสี่แพร่งที่แสงแดดส่องไมค่อยถึง
ร้านอาหารของแม่มดกำลังเฝ้ารอให้ยามรัตติกาลมาเยือน
เพื่อเสิร์ฟอาหารเลิศรสที่ทำให้ความปรารถนาของลูกค้าสัมฤทธิ์ผล
ไม่ว่าจะอยากให้รักสมหวัง อยากร่ำรวย อยากแก้แค้น
ล้วนเป็นไปตามปรารถนาทั้งสิ้น แต่ทุกเรื่องมีราคาที่ต้องจ่าย
ซึ่งต้องเป็นราคาค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อกับความปรารถนาของแต่ละข้อด้วยเช่นกัน
และแน่นอนว่าค่าตอบแทนที่ว่านั้นไม่ใช่เงิน

หมวดวรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-93996-9-8

9 786169 399698

Cover Design: Nuchcha Praphin

ราคา 279 บาท

